

Arrest

nr. 151 986 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Fars geboren te Astara en u beschikt over de Iraanse nationaliteit. U vroeg voor het eerst asiel aan in België op 5 april 2005. U haalde toen aan te zijn opgevoed door uw oom en tante te Lawandewil, nabij Astara, en niet te hebben geweten dat zij uw echte ouders niet waren. U haalde aan vanaf 12-jarige leeftijd tot uw 16 jaar door drie jongens, genaamd F. (...), A. (...) en S. (...), regelmatig te zijn verkracht en seksueel misbruikt. Hierdoor was u uw leven beu en besloot u op 16-jarige leeftijd naar het front te gaan om te ontsnappen aan de drie jongens. Na 45 dagen werd u gewond en keerde u terug naar huis. Toen kwam u te weten wie uw echte ouders waren en ging u met hen mee naar Teheran. U bezocht nog regelmatig uw oom en tante in Lawandewil. Op 23/12/1383 (Perzische tijdsrekening, komt overeen met 13 maart 2005 volgens de Gregoriaanse kalender) ging u naar uw oom en tante om een nieuwjaarsgeschenk te overhandigen. Op die dag ontmoette u S. (...), één van de

jongens die u meermaals had verkracht. U ging met hem naar een huis en begonnen te vrijen toen plotseling drie personen van de bassidj (mobilisatie van verdrukten) binnenvielen. U kon ontsnappen via het venster. Hierna vertrok u uit Iran. Het Commissariaat-generaal nam op 29 juni 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat er gezien uw tegenstrijdige verklaringen in verband met de door u aangehaalde incidenten en uw incoherente en vreemde verklaringen betreffende uw homoseksualiteit geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Uw vordering tot schorsing en uw beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werden op 1 oktober 2009 door de Raad van State verworpen. Inmiddels had u op 2 september 2009 reeds een tweede asielaanvraag ingediend. Bij deze asielaanvraag gaf u aan dat uw problemen waarom u uit Iran vluchtte nog steeds bestaan. Daarnaast stelde u dat u zich in België intussen bekeerd had tot het christendom. In Iran las u reeds over het Christendom. In België had u, tijdens een staking in de kerk, een droom over Jezus. U sprak erover met de pastoor van de kerk en deze raadde u aan goed na te denken. Sindsdien droomde u dagelijks dat u gedoopt werd. Na drie à vier maanden naar de kerk te zijn gegaan, las u de Bijbel. Op 4 april 2007 liet u zich dopen. U vertelde uw familie in Iran dat u bekeerd bent tot het katholicisme. Sindsdien zijn uw moeder en uw drie broers razend op u en bedreigen u met de dood. U vermoedt dat zij klacht hebben ingediend bij de Iraanse autoriteiten. Uw broer heeft een oproepingsbrief van de Algemene Rechtbank, d.d. 17/01/1388 (6 april 2009) naar u toegestuurd. U weet niet of deze convocatie echt is of een manier van uw familie om u te bedreigen. Voorts heeft u in België ook deelgenomen aan een vier tot vijftal manifestaties tegen het Iraanse regime en nam u in het jaar 2007 ook deel aan een staking georganiseerd door de kerk voor mensen zonder papieren. Twee en een halve maand hebt u in de kerk gezeten. Daarna was u een twintigtal dagen in hongerstaking, eveneens ten voordele van mensen zonder papieren. U wenst niet naar Iran terug te keren enerzijds omdat u er nog steeds vervolgd zal worden ten gevolge van een homoseksuele relatie die u er had en anderzijds omdat u in Iran niet naar de kerk zal kunnen gaan en op bekering in Iran de doodstraf staat. Op 19 juli 2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De geloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid werd bij uw tweede asielaanvraag nog meer ondermijnd omdat u opteerde om zich te bekeren tot een kerk die homoseksualiteit afwijst. Bovendien werd geconcludeerd dat u er bezwaarlijk kan gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u omwille van uw oppositieactiviteiten in België als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland aanzien zou worden. Voorts werd nog geconcludeerd dat de oprechtheid van uw bekering naar het katholicisme ernstig op de helling werd gezet omwille van uw flagrant gebrek aan kennis over uw nieuwe geloofsovertuiging. Hoe dan ook kon u niet aantonen dat u een uitgesproken bekeringsdrang vertoont en dat uw bekering de aandacht had getrokken van de Iraanse autoriteiten, onder meer aangezien er geen enkel bewijswaarde kon worden gehecht aan de door u neergelegde oproepingsbrief, dewelke immers niet als authentiek werd bevonden. De dreigbrieven van uw familieleden werden overigens niet beschouwd als een objectieve bron gezien jullie familiale band. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 14 december 2010 deze beslissing. Op 20 juni 2011 vroeg u voor de derde keer asiel aan. U legde toen een oproepingsbrief d.d. 19/02/1390 (9 mei 2011) van de algemene strafrechtbank neer om aan te tonen dat uw eerder aangehaalde asielmotieven nog steeds actueel zijn. U vermeldde daarnaast dat uw broer A'. (...) werd neergeschoten door de Iraanse autoriteiten tijdens een betoging, gewond raakte aan zijn been en nog steeds in de gevangenis verblijft.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde op 28 juni 2011 uw asielaanvraag in overweging te nemen. Op 18 juni 2014 vroeg u voor de vierde keer asiel aan in België. U keerde niet terug naar Iran. U haalde aan nog steeds te vrezen bij een terugkeer naar Iran omwille van uw seksuele geaardheid, hiervoor wordt u nog steeds gezocht door de Iraanse autoriteiten. U verklaarde dat u werd verkracht door jongens uit de buurt toen u 12 à 13 jaar oud was. Vanaf 13 à 14-jarige leeftijd kreeg u het gevoel dat u werd aangetrokken door jongens. U werd verliefd op uw buurjongen S. (...). Vanaf 15 jarige leeftijd kreeg u een seksuele relatie met hem. U had met hem een relatie tot uw vertrek naar België. Toen u in Teheran woonde bezocht u parken voor homoseksuelen. U had nooit een echte relatie in Teheran. In België kreeg u eerst een relatie met een zekere M. (...) wie u ontmoette tijdens een concert in Brussel. Jullie hadden vier keer seks. Daarna had u nog occasionele seksuele contacten met een andere Iraniër en met een Turk. U leerde uw huidige vriend kennen in een opvangcentrum. Stilletjes aan begonnen jullie een relatie. Jullie zijn nu een jaar samen en samenwonend. Jullie begrijpen elkaar en hebben elkaar nodig maar u voelt niet hetzelfde als bij S. (...). U weet niet of u gevoelens hebt voor A". (...) of dat jullie relatie puur seksueel is. U vreest ook omwille van uw bekering naar het katholicisme. U bent nog steeds een katholiek christen. U gaat af en toe naar de kerk. U bidt soms thuis, schrijft soms iets op facebook en leest op websites. U gaat één keer per maand op zondag naar de kerk in Marche-en-famennes en vier à vijf keer per week om een kaars te branden. U bent bang van moslims indien ze te weten komen dat u bent bekeerd. U bent bang om vermoord te worden omdat ze strenge moslims zijn.

U spreekt met enkele moslims die u vertrouwt en goed kent over Jezus maar u zegt in geen geval dat u bekeerd bent. Daarnaast acht uw familie u verantwoordelijk voor de dood van uw broer A'. (...) Hij werd op 27/02/2013 doodgestoken. Uw broer kwam in 2009 of 2010 naar Luxemburg en vroeg er asiel aan. Toen hij bij u op bezoek kwam, gingen jullie samen naar de kerk. U introduceerde hem in het christendom en hij kreeg interesse. Na 6 maanden in Luxemburg, wilde hij op een dag terugkeren naar Iran om anderen te overtuigen en te bekeren. Na zijn terugkeer in Iran had hij een huiskerk opgericht. Uw broer A'. (...) werd twee keer gearresteerd. De eerste keer tijdens een manifestatie. Toen kreeg hij een kogel in zijn been. Gedurende 3 maanden wist uw familie niet waar hij zich bevond. De tweede keer werd hij gearresteerd in Ghazvin door de Sepah e Pasdaran (korps van revolutiewachters). Hij werd achtervolgd waardoor hij een auto-ongeluk kreeg. Hij werd beschuldigd van het voeren van propaganda voor het christendom. Hij werd veroordeeld tot een celstraf van 6 maanden. Hij werd vrijgelaten op borg om een operatie te ondergaan. Ongeveer 12 dagen na zijn vrijlating werd hij vermoord. De moord gebeurde enkele maanden voor het verschijnen van het door u neergelegde krantenartikel d.d. 15/4/1392 (6 juli 2013), meer bepaald net voor het Iraans nieuwjaar (21 maart 2013). Volgens de kranten werd hij vermoord omwille van een ruzie over een dvd. Volgens uw zus werd A'. (...) bedreigd door een religieuze groep, volgelingen van de laatste imam. Een zekere M. (...), die voor de Sepah e Pasdaran werkt en die moet geweten hebben van de huiskerk, zou hem naar buiten gelokt hebben en vervolgens werd uw broer vermoord door een andere persoon. Agenten van Sepah e Pasdaran zouden nadien uw familie bedreigd hebben om hun klacht in te trekken. U denkt dat ze alles in de doofpot willen steken. De moordenaars van uw broer lopen vrij rond. Na de dood van uw broer kreeg u een convocatiebrief van de revolutionaire rechtbank. Indien u niet zou verschijnen zou een arrestatiebevel volgen. U voelt zich verantwoordelijk voor de dood van uw broer omdat u hem heeft bekeerd en uw familie heeft hierover dezelfde mening. U legde de volgende documenten neer ter staving van uw asielaanvraag: verschillende krantenartikelen over christenen in Iran; een faxkopie een vonnis d.d. 31/04/1393 (22 juli 2014) van de strafrechtbank van Teheran waaruit blijkt dat er drie personen werden beschuldigd en veroordeeld inzake de moord op uw broer, een faxkopie van een brief d.d. 28/11/1391 (16 februari 2013) waaruit blijkt dat door het openbaar ministerie werd beslist om uw broer vrij te laten op borg; verschillende originele Belgische medische attesten waaruit blijkt dat u kampt met psychologische problemen veroorzaakt door traumatische gebeurtenissen in Iran en u tevens kampt met geheugenproblemen mogelijks veroorzaakt door inname van medicatie; enkele originele verzendingsbewijzen; een origineel krantenartikel d.d. 15/04/1392 (6 juli 2013) met betrekking tot de moord op een zekere A'. (...); een brief van uw advocaat; een faxkopie van een convocatiebrief d.d. 10/09/1392 (1 december 2013) van het openbaar ministerie van het 16de arrondissement van Teheran om te antwoorden op bepaalde vragen op straffe van het uitreiken van een arrestatiebevel; twee cd's en een DVD met hierop en een filmpje over de begrafenis van uw broer A'. (...) en foto's van zijn graf, volgens dewelke hij stierf op 10/12/1391 (28 februari 2013), waarmee u zijn dood wil aantonen, verschillende originele dreigbrieven van uw familieleden, een originele brief van priester R. P. (...) betreffende uw doopsel, een kopie van een oproepingsbrief afgegeven op 4/02/1388 (24 april 2009) en de kopie van uw shenasnameh.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen in hoofdzaak omdat diverse tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in uw verklaringen ertoe noopten te besluiten dat de geloofwaardigheid van het door u uiteengezette asielaanvraag ernstig in het gedrang werd gebracht. Er kon geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en de daaruit voortvloeiende problemen in Iran. Ook bij uw tweede asielaanvraag had u geen overtuigende nieuwe elementen of gegevens aangebracht die de eerdere negatieve appreciatie van het Commissariaat-generaal alsnog konden doen wijzigen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde overigens deze beslissing en beoordeling. Er kan dus worden besloten dat uw algemene geloofwaardigheid sterk wordt ondermijnd.

Ook in het kader van uw huidige asielaanvraag brengt u geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de toenmalige appreciatie, in tegendeel. Dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid, blijkt des te meer uit uw flagrante tegenstrijdige verklaringen. Uw verklaringen over uw relatie met S. (...) zijn immers duidelijk in tegenspraak met uw verklaringen ten tijde van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde plotseling nooit verplichte seks te hebben gehad met S. (...) en sinds 15-jarige leeftijd met hem een relatie te hebben gehad die duurde tot uw vertrek naar België. U beschreef jullie langdurige relatie als één vol gevoelens van liefde (CGVS II, p. 2-6).

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder nog bevestigd door verschillende vreemde elementen in uw verklaringen. Zo kan uw reactie dat u niet weet of u gevoelens hebt voor A'. (...) met

wie u reeds een jaar een relatie hebt en samenwoont, op zijn minst heel opmerkelijk bevonden worden. Tevens is het vreemd dat jullie nooit met elkaar spraken over jullie geaardheid en eventuele problemen die jullie hiermee hebben gekend in Iran. Uw antwoord hieromtrent dat u hem hierover niks hebt gevraagd en hij ook niet aan u omdat jullie elkaar in Iran nog niet kenden, is heel opmerkelijk gezien u beweert al een langdurige relatie (een jaar en enkele maanden) te hebben met A". (...) In dit opzicht is het ook vreemd dat jullie niet hebben gesproken over het feit of hij sinds zijn aankomst in België in 2001 nog andere partners heeft gehad (CGVS II, p. 11-12). Bovendien kan worden vastgesteld dat u niet weet welk geloof A". (...) aanhangt. U zegt zeker te zijn dat hij bekeerd is naar het christendom maar niet te weten of hij evangelisch christen is of een katholiek christen omdat hij niet naar uw kerk gaat (CGVS II, p. 16). Uw onwetendheid hieromtrent is des te opmerkelijk gezien u zelf beweert katholiek te zijn. Daarnaast kan nog worden vastgesteld dat u, ondanks uw verblijf in België sinds 2005 en verschillende (seksuele) relaties die u hier hebt gehad, geen antwoord kon geven op de vraag welke rechten homoseksuelen hebben in België en geen weet had van het bestaan van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in België (CGVS II, p. 10). Dit komt geenszins overtuigend over. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde seksuele geaardheid.

Daarnaast hebt u in uw huidige asielaanvraag evenmin aannemelijk gemaakt bij een terugkeer problemen te kennen omwille van uw beweerde bekering. Vooreerst kan nogmaals worden benadrukt dat in het kader van uw tweede asielaanvraag werd geconcludeerd dat er ernstig kan getwijfeld worden aan de oprechtheid van uw bekering omwille van uw ernstig gebrek aan kennis over het christendom, dat u evenmin had aangetoond een sterke bekeringsdrang te hebben en dat u geenszins had bewezen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering. In het kader van uw huidige asielaanvraag brengt u geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de toenmalige appreciatie. Zo verklaarde u dat u één keer per maand op zondag naar de mis gaat en vier à vijf keer per week om een kaars te doen branden in de kerk. U vervolgde dat iedereen in uw stad denkt dat u moslim bent en niemand weet dat u bekeerd bent. Indien ze hiervan op de hoogte zouden komen, zouden ze u vermoorden. Dat u slechts één keer per maand naar de mis gaat, wijdde u ook aan het feit dat u schrik hebt dat moslims over uw bekering zouden te weten komen. U stelde voorts dat u wel soms met iemand spreekt over het geloof en de liefde van Jezus die voor de mensen gestorven is. Gevraagd met wie u dan over uw geloof spreekt, antwoordde u dat u soms naar een pizzeria van Turken in uw stad gaat die radicale moslims waren maar zijn veranderd en minder streng zijn geworden sinds u met hen spreekt over het christendom. Verder spreekt u soms in een café of park met moslim vrienden die u kent en die geen problemen zullen maken indien u over uw geloof spreekt. U vertrouwt hen omdat ze al lang in België wonen en opgegroeid zijn met de Belgische cultuur. Na confrontatie met het feit dat u eerst bij hoog en laag beweerde schrik te hebben voor de moslims in uw stad en u absoluut wil vermijden dat ze te weten komen over uw bekering terwijl u nadien wel beweerde met moslims in uw stad te praten over uw geloof, repliceerde u dat u wel nooit tegen hen zegt dat u bent bekeerd tot het christendom. U spreekt wel over het geloof met hen maar zegt er nooit bij dat u bekeerd bent en zal dit in geen geval aan hen vertellen (CGVS II, p. 16-18). Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat, zelfs als uw bekering oprecht zou zijn, deze helemaal geen publiek karakter heeft en u zeker geen (sterke) bekeringsactiviteiten/bekeringsdrang heeft. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. De door u neergelegde dreigbrieven, waarmee u wilde aantonen dat u bij een terugkeer problemen zou ondervinden met uw familie omwille van uw bekering, werden overigens reeds in uw tweede asielaanvraag beoordeeld.

Wat betreft de dood van uw broer A'. (...) dient vooreerst te worden opgemerkt dat u uw bewering dat zijn dood werd veroorzaakt door zijn bekeringsactiviteiten, geenszins hebt gestaafd aan de hand van enig concreet element. Zo legde u geen enkel document neer die zicht kan geven op de reden waarom uw broer in detentie zat en/of hij ooit veroordeeld is geweest. Uit het door u neergelegde attest tot vrijlating van uw broer blijkt louter dat zijn vrijlating op borg werd gecommuniceerd aan de gevangenisdirectie. Ook nergens uit het door u neergelegde vonnis blijkt dat uw broer zou vermoord zijn omwille van religieuze zaken. Dientengevolge is het dus geenszins mogelijk om de relatie tussen uw broer A'. (...) en de autoriteiten te beoordelen. Bovendien blijkt uit het door u neergelegde vonnis van de

strafrechtbank van Teheran dat er – in tegenstelling tot uw verklaringen – wel degelijk een proces, waarin uw broer As. (...) burgerlijke partij stond, plaatsvond en dat de daders van de moord op uw broer werden veroordeeld en gestraft. In het totaal werden één persoon berecht voor de moord en twee anderen voor medeplichtigheid. Zij werden tevens berecht voor de moord op D. A. (...), enkele dagen eerder gepleegd.

Wat betreft de, aan u gerichte, neergelegde oproepingsbrief van het openbaar ministerie, dient te worden opgemerkt dat ook nergens uit dit document blijkt dat dit iets te maken zou hebben met de dood van uw broer.

In dit verband dient overigens te worden opgemerkt dat u zich reeds in het verleden, ten tijde van uw tweede asielaanvraag, hebt bediend van een valse convocatiebrief en u dus klaarblijkelijk toegang hebt tot het verkrijgen van valse documenten. Documenten zijn bovendien slechts bewijskrachtig indien ze kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat hier geenszins het geval is.

De overige door u neergelegde documenten wijzigen evenmin bovenstaande vaststellingen. De brief van uw advocaat kan geenszins worden beschouwd als een objectief document. De cd's en DVD zijn louter en alleen een bewijs van de dood van uw broer en het krantenartikel uit het dagblad 'Schok' is louter en alleen een bewijs van de moord op uw broer, feiten die op zich niet worden betwist in bovenstaande beslissing. De brief van priester R. P. (...) en de brieven geschreven door uw familieleden werden reeds in uw tweede asielaanvraag beoordeeld. De door u neergelegde krantenartikelen over christenen in Iran hebben geen betrekking op u persoonlijk en kunnen bovenstaande bevindingen dus geenszins wijzigen. De door u neergelegde medische documenten die betrekking hebben op uw psychische problemen en uw geheugenproblemen doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het feit dat u kampt met psychische problemen en u hiervoor behandeld wordt aan de hand van medicatie wordt op zich niet betwist. Dat u door uw psychische problemen en eventueel ook als gevolg van de door u ingenomen medicatie, onder meer methadon, met geheugenproblemen kampt, wordt op zich evenmin in vraag gesteld in deze beslissing. Echter, uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat uw geheugenproblemen geenszins een verschoning kan zijn voor de verschillende vastgestelde vage verklaringen, incoherenties en tegenstrijdigheden. Bovendien heeft de vastgestelde tegenstrijdigheid geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Iran. Ter volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat medische attesten van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Het door u neergelegde vonnis en attest met betrekking tot de vrijlating van uw broer werden hierboven reeds beoordeeld. Hierover kan nog worden toegevoegd dat deze louter en alleen een bewijs vormen van het feit dat uw broer werd vermoord en de daders werden gestraft en van het feit dat uw broer ooit is vrijgekomen op borg uit de gevangenis van Ghazvin, niks meer en niks minder. Deze feiten worden op zich dan ook niet betwist in deze beslissing. Aan de door u neergelegde convocatiebrief d.d. 19/02/1390 (9 mei 2011) in het kader van uw derde asielaanvraag kan overigens ook, net zoals bij de convocatiebrief d.d. 10/09/1392 (1 december 2013), geen enkele bewijskracht worden toegekend. Zoals hierboven al opgemerkt kan immers worden vastgesteld dat u toegang hebt tot valse documenten en dienen documenten om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, quod non in casu. De originele brief van priester R. P. (...) betreffende uw doopsel, de kopie van een oproepingsbrief afgegeven op 4/02/1388 (24 april 2009) en de kopie van uw shenasnameh werden reeds beoordeeld ten tijde van uw tweede asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 9 EVRM, van artikel 10, eerste lid van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending inroept van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat zij niet aanvoert op welke manier dit artikel zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielaanvraag voorgehouden bij haar eerdere asielaanvragen. In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij nam het Commissariaat-generaal op 29 juni 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, waartegen het beroep bij de Raad van State op 1 oktober 2009 werd verworpen. De tweede asielaanvraag van verzoekende partij van 2 september 2009 werd door verwerende partij bij beslissing van 19 juli 2010 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 53 083 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 december 2010, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. De derde asielaanvraag van verzoekende partij van 20 juni 2011 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het

onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongelofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.5.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde flagrant tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij over haar relatie met S., stelt verzoekende partij dat zij bij haar eerste asielaanvraag de waarheid niet durfde te vertellen over haar seksuele geaardheid, gezien het taboe dat hierop rust in de Iraanse maatschappij zoals blijkt uit de door haar bij haar verzoekschrift toegevoegde informatie (bijlage 3). Voorts bemerkt verzoekende partij dat zij het ongemak van de tolk kon voelen toen hierover vragen werden gesteld en volgens haar heeft dit de vertaling van haar verklaringen beïnvloed.

2.2.5.2. Vooreerst is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat de tegenstrijdigheden in haar verklaringen over haar relatie met S. te wijten zouden zijn aan het feit dat zij bij haar eerste asielaanvraag de waarheid niet durfde te vertellen over haar seksuele geaardheid, geen hout snijdt nu verzoekende partij reeds bij het indienen van haar eerste asielaanvraag verklaarde homoseksueel te zijn (administratief dossier, stuk 23, map eerste asielaanvraag, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 09/06/2014, p. 5). Dat haar verklaringen tijdens haar eerste asielaanvraag verkeerd vertaald zouden zijn geweest door de tolk omwille van diens houding kan verzoekende partij geenszins hard maken. Immers werd door verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag geen enkele opmerking gemaakt in verband met de houding van de tolk, terwijl zij bij de aanvang van haar gehoor er nochtans op gewezen was eventuele problemen met de tolk te melden (administratief dossier, stuk 23, map eerste asielaanvraag, stuk 9). Deze bewering betreft dan ook een allesbehalve overtuigende *post-factum* uitleg.

2.2.6.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de ongelofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij over haar seksuele geaardheid verder bevestigd wordt door verschillende vreemde elementen in haar verklaringen – meer bepaald acht verwerende partij het bevreemdend dat verzoekende partij niet zou weten of zij gevoelens heeft voor A". met wie zij reeds een jaar een relatie heeft en samenwoont, dat zij nooit met elkaar gesproken zouden hebben over hun geaardheid en eventuele problemen die zij hiermee hebben gekend in Iran, dat zij niet gesproken zouden hebben over het feit of A". sinds zijn aankomst in België nog andere partners heeft gehad, dat zij niet zou weten welk geloof A". aanhangt, dat zij niet zou weten welke rechten homoseksuelen hebben in België en dat zij geen weet had van het bestaan van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in België – bemerkt verzoekende partij vooreerst dat de opmerking van verwerende partij dat het vreemd is dat zij niet weet of zij gevoelens heeft voor A". bijzonder subjectief is. Verzoekende partij legt uit dat zij niet met zekerheid kan zeggen dat zij verliefd is op A"., daar zij niet dezelfde intense gevoelens heeft voor A". als voor S., haar eerste vriend in Iran. Verder stelt verzoekende partij dat zij met haar partner duidelijk heeft afgesproken dat zij niet zouden praten over het verleden, omdat zij het verleden achter zich willen laten en samen iets willen opbouwen in België. Voorts verbaast verzoekende partij zich over de opmerking van verwerende partij dat zij niet weet welk geloof A". aanhangt, gezien haar partner bekeerd is tot het katholicisme en verzoekende partij reeds tijdens haar gehoor zeker was dat A". bekeerd was tot het christendom. Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat zij niet weet welk geloof A". aanhangt. Wat betreft de vaststelling dat zij niet wist welke rechten homoseksuelen hebben in België, bemerkt verzoekende partij dat de vraag naar de rechten van homoseksuelen in België overkwam als een juridisch-technische vraag en dat er geen bijkomende vragen werden gesteld om na te gaan of zij meer details zou weten over de rechten van homoseksuelen. Tevens benadrukt zij dat zij er wel van op de hoogte was dat homoseksualiteit toegelaten is in België. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat zij geen weet heeft van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in België daar zij in België nooit geld had om naar dergelijke ontmoetingsplaatsen te gaan en wijst zij erop dat zij wel in detail kon vertellen hoe zij andere homoseksuelen ontmoet heeft in België.

2.2.6.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij toen haar tijdens haar tweede gehoor gevraagd werd of zij met A". een louter seksuele relatie had of dat er ook gevoelens in hun relatie waren antwoordde dat ze dit niet wist en dat ze hier voor haar gehoor nooit over had nagedacht (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 18/09/2014, p. 9-10). Dat verzoekende partij niet kan zeggen of zij gevoelens heeft voor A"., met wie zij reeds meer dan een jaar samenwoont, en of hun relatie meer is dan een louter seksuele relatie, is zeer bevreemdend en bevestigt de ongelofwaardigheid van de door haar beweerde homoseksuele geaardheid.

Verder is de Raad van oordeel dat de opmerking van verzoekende partij dat zij met haar partner duidelijk heeft afgesproken niet over het verleden te praten een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft teneinde de door verwerende partij vastgestelde onwetendheden over

eventuele problemen van A". in Iran omwille van zijn homoseksuele geaardheid en diens vroegere partners te verklaren, daar verzoekende partij toen haar tijdens haar tweede gehoor gevraagd werd waarom zij niet op de hoogte was van deze zaken nergens melding maakte van deze uitdrukkelijke afspraak (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 18/09/2014, p. 11-12). Gezien verzoekende partij beweert een langdurige relatie te hebben met A"., is het zeer opmerkelijk dat zij deze zaken niet weet over haar partner.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat haar partner bekeerd is tot het katholicisme, bemerkt de Raad dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor enkel wist dat A". bekeerd was tot het christendom, doch niet wist of hij evangelisch christen of een katholiek christen is ("*welk geloof heeft A". (...)? Hij is ook christen, katholiek, je crois. – tu crois. Bent u zeker of denkt u dat hij katholiek is. Hij is ook bekeerd, maar ik weet niet of hij katholiek is of Evangelisch, hij komt niet naar de kerk.*") (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 18/09/2014, p. 16). De *post-factum*stelling in haar verzoekschrift dat haar partner katholiek is, kan in het licht van deze eerdere verklaringen dan ook niet overtuigen. Dat verzoekende partij, die zelf beweert katholiek te zijn, niet weet tot welke strekking van het christendom haar partner is bekeerd, doet verder afbreuk aan de door haar voorgehouden relatie met A".

Ten slotte is de Raad van oordeel dat de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden homoseksuele geaardheid verder bevestigd wordt door de vaststelling dat zij nauwelijks iets kan vertellen over de rechten van homoseksuelen in België en geen ontmoetingsplaatsen kent voor homoseksuelen in België, terwijl zij op het moment van haar tweede gehoor bijna tien jaar in België is. Het gegeven dat verzoekende partij geen geld had om naar ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen te gaan, volstaat niet om te verklaren dat zij geen enkele dergelijke ontmoetingsplaats kent. Dat dit nooit ter sprake zou zijn gekomen tijdens haar verschillende contacten met andere homoseksuelen, zoals zij tijdens haar tweede gehoor stelt (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 18/09/2014, p. 8-11), is minstens opmerkelijk te noemen. Verder is het onaannemelijk dat verzoekende partij niets kan zeggen over de rechten van homoseksuelen in België ("*Ik weet dat allemaal niet. Ik woon al tien jaar hier, ik had geen papieren om ergens naar toe te gaan, ik weet dat allemaal niet.*") (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 18/09/2014, p. 10)). Uit niets blijkt dat van haar een gespecialiseerd juridisch-technisch antwoord werd verwacht. Daar waar verzoekende partij stelt dat er geen bijkomende vragen werden gesteld om na te gaan of zij meer details zou weten over de rechten van homoseksuelen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De stelling van verzoekende partij dat haar bepaalde vragen niet gesteld werden is dan ook niet dienstig.

2.2.7. Verder wijst de Raad er nog op dat de verwijzing van verzoekende partij naar een rapport van *Human Rights Watch* over de situatie van homoseksuelen in Iran (bijlage 3 van het verzoekschrift) ter zake niet dienend is daar aan deze voorgehouden geaardheid van verzoekende partij om hoger genoemde redenen geen geloof kan worden gehecht.

2.2.8.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij in haar huidige asielaanvraag evenmin aannemelijk heeft gemaakt bij een terugkeer problemen te kennen omwille van haar bekering, gezien ernstig getwijfeld kan worden aan de oprechtheid van haar bekering en bovendien, zelfs als haar bekering oprecht zou zijn, deze helemaal geen publiek karakter heeft en verzoekende partij geen (sterke) bekeringsactiviteiten/bekeringsdrang heeft, stelt verzoekende partij dat zij niet publiek durft te tonen dat zij katholiek is uit angst voor de reactie van moslims in haar omgeving. Zelfs binnen de katholieke gemeenschap voelt verzoekende partij zich niet op haar gemak, waardoor zij heeft besloten haar geloof meer persoonlijk te beleven en naar de kerk te gaan wanneer zij er alleen kan zijn. Dit zijn evenwel geen redenen om haar bekering in twijfel te trekken. Verder stelt verzoekende partij dat de Iraanse autoriteiten waarschijnlijk op de hoogte zijn van haar bekering via haar familie in Iran. Bij terugkeer naar Iran zal verzoekende partij dan ook problemen krijgen met de Iraanse autoriteiten die Iraniërs in het Westen systematisch monitoren en Iraniërs die terugkeren uit het buitenland screenen, ondervragen en vervolgen, zo blijkt uit een rapport dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 8). Ten slotte betoogt verzoekende partij nog dat zij bij terugkeer naar Iran nooit een normaal leven zal kunnen leiden omwille van haar geloof, gelet op de afkerige houding van de Iraanse samenleving ten aanzien van bekering tot het christendom. Verzoekende partij voegt dienaangaande twee rapporten als bijlage bij haar verzoekschrift omtrent de situatie van bekeerde moslims in Iran (bijlagen 4, 9 en 10). Van verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij haar geloofsovertuiging verborgen zou houden, daar dit een schending zou uitmaken van artikel 9 EVRM en artikel 10, eerste lid van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.2.8.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij met bovenstaande uitleg geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling van verwerende partij dat, zelfs als de bekering van verzoekende partij oprecht zou zijn, deze helemaal geen publiek karakter heeft en zij zeker geen (sterke) bekeringsactiviteiten/bekeringsdrang heeft. Integendeel bevestigt verzoekende partij louter dat zij niet publiek durft te tonen dat zij katholiek is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (administratief dossier, stuk 20, landeninformatie), blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. Deze informatie wordt niet weerlegd door de door verzoekende partij aangebrachte informatie omtrent de situatie van bekeerde moslims in Iran (bijlagen 4, 9 en 10), daar uit deze informatie niet blijkt dat bekeerde moslims die hun christelijke geloofsovertuiging in alle discretie beleven en niet aan evangelisatie doen hierdoor problemen zullen ondervinden met de autoriteiten.

2.2.9.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij haar bewering dat de dood van haar broer A' werd veroorzaakt door zijn bekeringsactiviteiten geenszins heeft gestaafd aan de hand van enig concreet element, onderstreept verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de dood van haar broer wel degelijk te wijten is aan diens bekering. Zij wijst erop dat zij reeds voor de dood van haar broer contact had genomen met *Amnesty International* omdat zij vreesde dat haar broer problemen zou krijgen met de autoriteiten omwille van zijn bekering. Verzoekende partij voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een brief van D. L., een lid van *Amnesty International* (bijlage 5). Daarnaast bemerkt verzoekende partij dat de daders van de moord op haar broer veroordeeld en gestraft werden voor een ander misdrijf, maar onmiddellijk erna vrijgelaten waren, daar zij enkele dagen later haar broer hebben vermoord. Voor de moord op haar broer werd niemand veroordeeld. Gelet op de informatie die door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift werd gevoegd omtrent de situatie van bekeerde moslims in Iran (bijlage 4) is het bovendien geloofwaardig dat haar broer inderdaad vermoord werd omwille van zijn bekeringsactiviteiten.

2.2.9.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de brief van D. L. die verzoekende partij toevoegt als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 5) een kopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien bevat deze brief louter een weergave van wat door verzoekende partij werd medegedeeld, doch geen resultaat van een onderzoek. Dit document is dan ook niet van aard aan te tonen dat de dood van haar broer A' veroorzaakt werd door zijn bekeringsactiviteiten. Evenmin volstaat de door verzoekende partij aangebrachte algemene informatie over bekeerde moslims (bijlage 4) om aan te tonen dat haar broer vermoord werd omwille van zijn bekeringsactiviteiten.

Waar verzoekende partij nog benadrukt dat voor de moord op haar broer niemand werd veroordeeld en dat de daders van de moord op haar broer veroordeeld en gestraft werden voor een ander misdrijf, stelt de Raad vast dat deze bewering evenwel geenszins overeenkomt met de inhoud van het vonnis van de strafrechtbank van Teheran dat door verzoekende partij werd neergelegd en waaruit blijkt dat de daders van de moord op haar broer wel degelijk veroordeeld en gestraft werden voor de moord op haar broer (administratief dossier, stuk 19, documenten, deel 12). De vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij tegenstrijdig zijn met de inhoud van het door haar neergelegde vonnis bevestigt wederom de volstrekte ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij een hoog risico loopt op vervolging in Iran louter omwille van het feit dat zij asiel heeft aangevraagd in België en al tien jaar buiten Iran verblijft, waarbij zij verwijst naar een rapport omtrent naar Iran terugkerende asielzoekers dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 8), stelt de Raad evenwel vast dat uit desbetreffend rapport niet blijkt dat Iraniërs die terugkeren van het buitenland naar Iran louter om reden van deze terugkeer of het indienen van een asielaanvraag in het buitenland er op deze gronden worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bepaald bij artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift een passage uit het rapport citeert waarin gewezen wordt op een artikel uit

2011 van een mensenrechtenorganisatie uit Noorwegen dat stelt dat volgens de Iraanse autoriteiten Iraniërs die asiel in andere landen hebben gevraagd, in staat van beschuldiging moeten worden gesteld vanwege verspreiding van valse propaganda tegen de Islamitische Republiek Iran en daarvoor gestraft zouden moeten worden, merkt de Raad op dat voormeld citaat gesteld is in de hypothetische wijs en dat uit dit citaat niet blijkt dat teruggekeerde Iraanse asielzoekers louter en alleen op basis van het indienen van een asielaanvraag door de Iraanse autoriteiten effectief worden geïnterviewd en vervolgd. Daarenboven toont verzoekende partij op generlei wijze aan dat haar autoriteiten in kennis zouden zijn van het gegeven dat zij in België een asielaanvraag heeft ingediend. Verder wordt in het rapport nog gesteld dat volgens een verklaring van een Iraanse rechter terugkerende asielzoekers vastgehouden en ondervraagd worden, doch worden zij vrijgelaten wanneer blijkt dat zij niet politiek actief zijn. Derhalve blijkt hieruit evenmin dat Iraniërs enkel en alleen door hun terugkeer of enkel en alleen door het indienen van een asielaanvraag in het buitenland er op deze gronden worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bepaald bij artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Waar het rapport een aantal individuele gevallen aanhaalt waarbij Iraniërs ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer, stelt de Raad vast dat de reden voor deze problemen niet de terugkeer naar Iran *op zich* was of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar wel elementen die eigen zijn aan deze personen.

2.2.11.1. Verzoekende partij meent voorts nog dat bij de beoordeling van haar geloofwaardigheid rekening gehouden moet worden met het gegeven dat haar drugsverleden – zij wordt momenteel behandeld met methadon zo blijkt uit het medisch attest d.d. 10 mei 2014 dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 6) – en haar zware depressie – waarvoor zij een aanvraag voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (bijlage 7 van het verzoekschrift) indiende – haar gedrag en haar verklaringen sterk beïnvloeden. De door haar aangebrachte medische attesten omtrent haar psychische problemen zijn dan ook wel degelijk van aard om haar asielrelaas in een nieuw daglicht te stellen. Ook haar zelfmoordpoging in 2009 toont de geloofwaardigheid van haar vrees om te moeten terugkeren naar Iran aan.

2.2.11.2. De Raad sluit zich evenwel aan bij de motivering in de bestreden beslissing dat uit het geheel van de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar geheugenproblemen geenszins een verschoning kan zijn voor de verschillende vastgestelde vage verklaringen, incoherenties en tegenstrijdigheden en dat de vastgestelde tegenstrijdigheid bovendien geen betrekking heeft op details, maar op feiten die rechtsreeks aanleiding gegeven hebben tot haar vertrek uit Iran. Verder dient erop gewezen te worden dat medische attesten van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijk attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Verder is de zelfmoordpoging van verzoekende partij in 2009 op zich evenmin van aard om de door haar voorgehouden problemen aan te tonen, daar ook andere redenen geleid kunnen hebben tot deze zelfmoordpoging.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Verzoekende partij legt ter terechtzitting twee stukken neer die volgens de inventaris een "Rapport Social van 30 april 2015" en een "Getuigschrift van Abbé Roger Poncin van 28/08/2015" betreffen. De Raad wijst erop dat de door verzoekende partij neergelegde stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT